

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
25. února Léta Páně 2024

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 3

BŘEZEN

Aleluja

je v liturgii postní doby jakoby zakázané slovo. Slavení si totiž necháváme na Velikonoce, aby jejich světlo o to víc zazářilo. Na druhou stranu by ale nebylo správné brát postní dobu jako jednu velkou depresi s pouhým výhledem na světlo na konci tunelu - vždyť i nyní platí vánoční blízkost Boha mezi námi, i velikonoční radost z jeho vítězství nad smrtí. Jde spíše o to, abychom se ztišili a odvážili se přiznat si svou hříšnost a smrtelnost, ovšem beze ztráty radosti. Zcela originální způsob

dodržování zmíněného liturgického pravidla používal františkán Bernard Říský. Ten měl v oblíbě modlitbu Sláva Otci, za kterou vždy připojoval důrazně vyslovené „Aleluja!“.

Postní verze v jeho podání nám, myslím, může být duchovní inspirací, stejně jako oblíbený vtíp o tom, zda je možné při modlitbě kouřit. V postní době se totiž modlil takto: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku i nyní i vždycky a na věky věků. Amen. Aleluja! ... se v postě neříká.“ *MiM*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační rady v únoru

V úterý 20. února se na faře sešla pastorační rada. Věnovala se plánování nadcházejícího období půstu a Velikonoc: postní duchovní obnově pro muže a ženy (15. a 22. 3.), úklidu kostela (23. 3.), příležitosti ke svátosti smíření (26. 3.) a začátku velikonoční vigilie (30. 3.), který byl z důvodu nadcházející změny času nakonec stanoven již na 19 hodin.

Velká část únorového setkání pastorační rady pak byla věnována otázce farní charity: jak ji v naší farnosti oživit, jak do ní aktivně zapojit více lidí, jak lépe propojit ty, kdo něco potřebují, s těmi, kdo naopak můžou pomoci.

Mezi nejpotřebnější členy naší farnosti patří někteří senioři či nemocní lidé, kterým by pomohl doprovod (na mši, k lékaři) či společnost (návštěva, telefonát, pomoc v domácnosti). Ne vždy farní charita všechny potřebné registruje – pokud byste věděli o někom, kdo by o nějakou formu pomoci stál, je možné farní charitu informovat a ta se pokusí výpomoc zajistit.

V blízké době charita pořádá dvě akce pro seniory: Den (nejen) pro seniory

a nemocné (16. 3.) a Výlet pro seniory do Chrámu sv. Víta a Arcibiskupského paláce (27. 4.). Charita by na těchto akcích uvítala účast několika mladších lidí, kteří by se postarali o praktické zázemí. Možná by to byl vhodný úkol pro „spolčátko“, nejstarší generaci skupinek náboženství. Mladí farníci by se mohli do těchto dvou akcí pro seniory zapojit, ať už výpomocí na místě, anebo třeba přípravou nějakého dárku či občerstvení. Neměla by to být jen výzva pro spolčátko: kdyby chtěl kdokoliv z farníků na těchto akcích přiložit ruku k dílu, bude vítán.

V minulosti ve farnosti fungovala výpomoc s hlídáním dětí, teoreticky by farní charita mohla zprostředkovávat i tuto oblast. Příležitostné hlídání (1× měsíčně) by mohlo stát na dobrovolnosti a charitě, případná častější spolupráce by již byla na individuální domluvě. Pro tuto chvíli je potřeba zmapovat, jestli by o to byl zájem, ať už mezi případnými hlídači (z řad farní mládeže či seniorů) či mezi rodinami s malými dětmi. AD

Farní charita (1 Kor 13,3n)

V sobotu 16. 3. jsme všichni srdečně zváni na Den (nejen) seniorů a nemocných s programem:

- 8.00 h možnost svátosti smíření
- 8.30 h modlitba růžence

- 9.00 h mše sv. s udílením sv. nemocných
- 10.30 h hudba a beseda s P. Jaroslavem Konečným, který byl u nás kaplanem v r. 1998/9, v současnosti je farářem ve Vlašimi. I u nás jsme

vnímali jeho laskavý přístup a pozoruhodnou lásku k hudbě.

- Následně oběd, pohoštění, sdílení
- 15.00 h předpokládaný konec

Děkujeme za misijní koláč, všechny finanční příspěvky předáme papežskému misijnímu dílu. Pokud na tento účel pošlete peníze na účet charity, tak prosíme do neděle 10. března, a to s variabilním symbolem 333 a poznámkou „dar na misie“.

Výlet pro seniory 27. 4. bude opět v Praze – navštívíme společně s průvodcem Chrám sv. Víta, pak Arcibiskupský palác a zakončíme ve Fortně. Oběd je zajištěn, jen prosím počítejme i se schody.

Za fachu *Hanka*
charita@farnostvrsovice.cz

721 444 323

č. účtu: 3400038319/0800

Setkání farností III. pražského vikariátu s otcem arcibiskupem

Ve středu 31. ledna proběhlo v kunratickém Centru pro mládež po roce opět setkání zástupců pastoračních rad všech farností našeho vikariátu s arcibiskupem Janem Graubnerem. Každá z 19 farností měla ostatním představit jednu aktivitu, kterou považuje za svou „vlajkovou loď“, aktivitu, která by ostatním mohla být inspirací.

Jednotlivé farnosti představovaly poměrně různorodou činnost od pravidelných modliteb chval či biblických čtení přes charitativní a komunitní práci až po výuku náboženství či farní tábory. Aniž bych měla ambici v úplnosti shrnout obsah tohoto dvouhodinového setkání, stručně se zaměřím na několik podnětů, které se mi zdály zajímavé z hlediska toho, co také my hledáme v našem společenství.

Farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech představovala svoji farní charitu, která se věnuje pomoci seniorům (doprovod na mši, k lékaři, pomoc s nákupy), podpoře azylového domu, ale také třeba projektu Obvazy pro Ukrajinu, kdy bylo možné

v pravidelných časech společně vyrábět obvazy pro raněné.

Kunratická farnost prezentovala cyklus večerních duchovních setkání pro ženy s názvem „Duchovní růst matky“. Jednalo se o přednášky různých hostů, příležitost ke ztišení i diskuzi. Akce se konala na jaře 2022, byla hodně navštěvovaná, setkávaly se na ní ženy různých generací.

Za naši vršovickou farnost vystoupila Nikol Hamplová a představila Tělesnou obnovu jakožto mladší sestru Duchovní obnovy pro manžele. Tělesná obnova je určena pro rodiny i jednotlivce a je farníky oblíbena díky tomu, že na ní mohou strávit příjemný čas v přírodě, společně se věnovat sportu a tím udělat něco pro své zdraví, ale také navázat přátelství. Prezentace, kterou vytvořila Alice Hamplová, byla nejveselejší částí večera.

Vícero farností hovořilo o svých aktivitách pro děti a mládež. Chodovská farnost o katechezi dětí během bohoslužeb: děti ve věku 4-7 let na začátku mše odcházejí do jiných prostor, kde se

jim věnují dobrovolníci z řad katechetů a rodičů. Děti zde zpívají, poslouchají evangelium, povídají si o něm, malují. Vždy první neděli v měsíci zůstávají naopak při mši v kostele, aby ji zažily spolu s rodiči.

Lhotecká farnost představovala své programy pro školy „Proč křesťané slaví Vánoce?“ a „Proč křesťané slaví Velikonoce?“. Jedná se o hodinové pořady (vedené dobrovolníky), na které přicházejí celé ročníky žáků z okolních škol.

Vzpomínky na Jožku

Dlouhá desetiletí do našeho společenství patřil Jozef Nagy, kterého snad všichni oslovovali Jožko, tedy pokud mu neříkali pane docente, protože Jožka byl matematik. Zemřel 26. ledna 2024, ve věku 91 let. Poslední rozloučení s ním proběhlo 2. února v našem kostele sv. Václava, kam pravidelně docházel se svou ženou Jarkou, pak sám, dokud mu to zdravotní stav dovolil, a později ještě dojížděl díky pomoci několika ochotných farníků.

Jožka do našeho společenství nejen patřil, ale velmi horlivě ho spoluvytvářel, mj. tradičními biblickými hodinami, podílem na přípravách lidí ke svátostem a dalšími aktivitami. Právě proto máme mnozí na Jožku svoje vlastní vzpomínky, mnohé významně ovlivnil na jejich cestě za Kristem. Nabízíme vám texty, které o Jožkovi napsaly jeho děti nebo vnoučata, kterých měl pozhnaně, a to doslova. Zazněly při jeho pohřbu, stejně jako modlitba našeho jáhna Honzy Rückla, kterou připojujeme na závěr. Ale třeba to nebude tečka za tímto článkem, nýbrž středník; pokud se totiž rozhodnete

Na tvorbě těchto programů se podílela naše farnice Pavla Edita Herciková.

Více farností tematizovalo, že se jim relativně daří pracovat s dětmi, ale už méně s mládeží, která o církvech ztrácí zájem. Otec arcibiskup na závěr farnostem stanovil úkol na další rok, a sice zaměřit se právě na aktivity pro děti a mládež. Přítomní zástupci pastoračních rad se shodli na tom, že stojí za to v tomto setkávání a sdílení zkušeností pokračovat.

AD

podělit se s ostatními o své vzpomínky na Jožku, rádi je zařadíme do dalšího čísla Vinice.

MiM

✠ Za dvě největší osobnosti v naší početné rodině jsem vždy považoval dva muže. Prvním byl strejda Zelený, jenž vynikal především statečností, kterou osvědčil během takřka desetiletého věznění v komunistických kriminálech. Druhým byl můj děda, který byl rovněž statečný, neboť dokázal v mladém věku odejít od své rodiny a odstěhovat se z malé vesnice na Slovensku za studiem do Prahy, daleko od domova, kde nikoho neznal. Vysokoškolská studia matematiky a fyziky zvládl bez problémů. Již při studiu se seznámil s babičkou, kterou si později vzal a založil s ní rodinu. Vlastní pílí se vypracoval na uznávaného matematika a vysokoškolského pedagoga. Rád přemýšlel nad matematickými vzorci a teoriemi. Napsal řadu vysokoškolských skript, jejichž obsah je pro složitost látky mimo možnosti chápání běžného člověka. Dědova mysl byla geniální.

Děda však nezůstal jen u matematiky. Měl také vynikající teologické a filosofické znalosti, což dosvědčuje mimo jiné i to, že po dlouhá léta v řadě farností úspěšně vedl biblické hodiny. Farníci ho měli velmi rádi a vždy o něm mluvili s úctou. Děda byl živým důkazem toho, že přísná logika a vědecké metody se s křesťanskou vírou nijak nevyklučují, ba naopak. Měl mozek matematika, ovládaný logikou a racionalitou, ale jeho srdce, a to především v pozdějším věku, kdy jsem ho zažil já, bylo srdce teologa a myslitele, kterým prostupovala láska a víra. Těmito dvěma ctnostmi – láskou k nám všem a svou hlubokou vírou – nám šel děda vždycky příkladem a při vzpomínkách na něj bych je zdůraznil na prvním místě.

Co jsem na dědovi dále velmi obdivoval, byla jeho neuvěřitelná pile a vytrvalost. Měl úžasnou disciplínu. Celý život vstával velmi brzy ráno. Jedl střídme. Strávil velké množství času v práci či doma ve své pracovně přemýšlením nad matematikou, psaním skript a přípravou svých přednášek. Rád byl sám. S oblibou četl náboženské texty. Mnohé věci měl do hloubky promyšlené, ale jako by mu občas chyběla energie či chuť je realizovat v praxi a věnovat se více své rodině. Toho později velmi litoval. Taková však byla jeho povaha. V tomto směru zase skvělým způsobem plnila svou úlohu babička, která měla dědu ráda takového, jaký byl, držela celou rodinu pohromadě, pečovala o domácnost, děti, vnoučata i dědu. Nikdy jsem od ní neslyšel výčitky či stěžování. Dědovu individualitu respektovala.

Na své studenty byl děda přísný, ale spravedlivý. Každý, kdo ho znal, také

moc dobře ví, že byl velmi pokorný. Nikdy se nevychloubal a nikoho neurážel. Když bylo potřeba, uměl člověka laskavým a citlivým způsobem pokárat a domluvit mu. Vyzařovala z něho přirozená autorita. Nikdy jsem jej neslyšel mluvit hrubě anebo nadávat. Jeho skromnost a vděčnost se projevovala i v tom, že si nikdy, na nic a na nikoho nestěžoval.

Mé vzpomínky na dědu z doby mého dětství se skládají především z řady dílčích vzpomínek na letní prázdninové dny strávené na chatě v Poříčí nad Sázavou. Děda rád sedával v křesílku ve stínu pod stromem a četl si knihy, luštil křížovky nebo doučoval vnoučata matematiku. V chatě často hrával na počítači šachy. Večer při západu slunce sedával na verandě a povídal si se svými dětmi či přáteli. Později jsem s dědou strávil několik hezkých zimních a jarních večerů, když mě připravoval na maturitní zkoušku z matematiky. Pokaždé ke mně byl laskavý, mírný a trpělivý. Uměl podpořit a namotivovat.

Po smrti babičky bylo na dědovi znát, jak moc mu její přítomnost chybí. Často na babičku s láskou vzpomínal. V této době jsem dědu více poznal, neboť jsem jej pravidelně navštěvoval a hovořil s ním o všem možném. Díky jeho znalostem a zkušenostem jsem se s ním mohl bavit skutečně o čemkoliv. Nikdy mě neodmítl a za každou návštěvu mi poděkoval. Byl ke mně i k ostatním velmi otevřený. Nebál se projevovat své city, a i přiznat své chyby, kterých si byl vědom. Sděloval nám je, jako by nás snad chtěl přátelsky upozornit a doporučit nám, abychom se jich my vyvarovali.

Také v pozdějším věku rád vzpomínal na své dětství a život na Slovensku.

S oblibou se vracel k literatuře 60. let, ke knihám svého mládí. Tyto převážně teologické texty přepisoval a doplňoval o své úvahy, které s námi sdílel. V posledních letech kladl velký důraz na lásku k bližnímu a na vytváření a prohlubování vztahů. Ve zvláštní oblibě měl nedávné dokumenty papeže Františka. Víím, že ho velmi ovlivnily především apoštolská exhortace *Amoris Laetitia* a encyklika *Fratelli tutti*, tedy důraz na lásku v rodině a na lásku ke všem bližním, ať už jím je kdokoli, třeba i bezdomovec na ulici. Láska a láskyplné vztahy k druhým byly ostatně v posledních letech hlavním motivem jeho myšlenek, které nám sděloval ústně i písemně. Po několik let nám rozesílal své ranní pozdravy, ve kterých nám připomínal, co je v životě podstatné. Zakončoval je slovy: „Nejhlubším smyslem naší práce je, aby přibývalo lásky na této zemi.“

Takřka do posledních dnů byl děda velmi soběstačný. Poslední měsíc, kdy se jeho stav zhoršil, nebyl ani trochu nepříjemný, mrzutý či nervózní, jak občas staří lidé bývají. Právě naopak: usmíval se na nás a za vše nám děkoval. Bylo to skutečně dojemné období.

Děda byl nejstarším členem naší rodiny. Jeho moudrost, zkušenosti a laskavost nám budou moc chybět. Když zemřela babička, měl jsem pocit, jako by byla stále přítomna v dědově srdci, a tím i jistým způsobem nadále setrvala mezi námi. Při pohledu na dědu jsem viděl i babičku. A tak až nyní, s dědovým odchodem, jsem vlastně ztratil oba. O to více mě dědův odchod bolí. Přesto ve mně nepřevažuje smutek, ale radost a vděčnost za to, že děda byl součástí

mého života a že jeho život byl dlouhý a spokojený.

✚ Je obdivuhodné, jak táta od naprosté preference matematiky dokázal přejít k poznání Boží lásky k nám vyjádřené slovy: „Svět byl stvořen z lásky a pro lásku.“ Tenhle svůj postoj ve stáří také demonstroval svým životem, a i svým odchodem.

✚ Ve mně jsou a zůstanou vzpomínky na naše rozhovory. Odehrávaly se pravidelně v autě při našich společných cestách z biblických hodin, kdy jsem otci sloužil jako řidič. Anebo třeba v Poříčí na verandě chaty s výhledem do krajiny, který otec měl tak rád. Tam to bývalo u lahve vína, většinou za soumraku, kdy jsme spolu pozorovali, jak se v závěru dne krajina proměňuje. Byly to rozhovory na různá témata, ale vždy byly prosvíceny tátovou láskou k lidem, jeho skromností a pokorou. Ve vzpomínkách mi zůstanou vzácné a jsem rád, že jsem měl tátu, který mi předal tolik dobrého.

✚ Děda poslední léta sedával v křesle u okna. Když jsem vcházela do pokoje, musel otočit hlavu přesně o 90 stupňů, aby na mě dohlédl a usmál se dojatýma očima. Když jsem potom odcházela, vzal mi ruku do obou dlaní a stisknul ji, vřele a silně. Tím mi vždycky řekl: „Holčičko moje, to, že jsi teď tady, je pro mě v tuhle chvíli to nejdůležitější na světě.“

✚ Děda pro mě jako pro dítě symbolizoval něco jako „něžnou přísnost“, čím jsme byli ale starší, tím něha a láska převažovali nad jeho „vážeností“, a přísnost by se dala snadno nahradit třeba slovem

poctivost. Pro svoje děti a jejich děti a děti jejich dětí vytvořil vlastníma rukama v Poříčí nad Sázavou spolu s babičkou Jarkou místo naplněné bezpečím a všeobjímajícím klidem, základnu, kde se na zahrádce, u řeky nebo u táboráku setkáváme kdykoliv to jde, s rodinou a kamarády, a každý se tu může uprostřed Posázaví cítit jako doma. Děda byl pro mě inspirativní mimo jiné v tom, že otázky lásky a vztahu k druhým byly pro něj až do jeho 91 let předmětem zkoumání a středobodem všeho. A i když možná občas pochyboval, zda nebylo prostoru, který věnoval knihám a teoretickému bádání všeho druhu o moc víc, než kolik věnoval lidem a mezilidským vztahům, myslím, že počet jeho vnoučat a pravnoučat a jejich vztah ke světu a k druhým lidem jsou důkazem o tom, že lásku se mu podařilo šířit bravurně. Vždycky jsem byl hrdý na to, že jsem Jožkův vnuk.

†Dědeček na chatě velmi rád pozoroval ptáčky a poslouchal jejich zpěv. Vždycky nám hlásil, jaký že to ptáček se ozývá. Když už nemohl jezdit na chatu, tak je alespoň pozoroval z okna pokoje nebo seděl na balkoně a vytrvale plnil ptačí krmítko. V jeho šlápějích jde jeho nejmladší pravnoučka Františka, která už ve dvou letech rozeznala modřinku od koňadry.

†Děkujeme Bohu za poslední měsíc, kdy jsme mohli společně s dětmi intenzivně pečovat o tatínka. Nikdy nezapomeneme na jeho trpělivost, a na lásku a vděčnost, kterou nám projevoval.

†Věčný Bože, svou stvořitelenskou silou jsi nám dal život na této zemi a dopřál nám jít kus životní cesty s Jožkou. Vzdáváme ti díky za všechno, čím nám pomohl, abychom se stali tím, kým jsme, za to, čím nás bohatil, za jeho život, který ve tvém srdci nikdy neskončí. Ve své vykupitelské lásce jsi nám dal věčný život v Kristu; proto teď našeho bratra s důvěrou svěřujeme do náruče tvého milosrdenství. Propust' nyní, Pane, svého dobrého služebníka Jožku v pokoji, neboť jeho oči dokázaly už v tomto životě zahlédnout tvoji spásu, kterou jsi připravil pro všechny; kéž ji teď rozezná v jasu tvé otcovské tváře. Přiznej se k jeho naději, s níž jako stařec Simeon očekával potěšení těch, kdo v tebe doufají. Bože nás všech, tvá láska nikdy nezanikne, ty ve své dlani držíš i ty, které my už obejmout nemůžeme; zachovej nás v opravdové lásce, s níž se navzájem podpíráme, a daruj nám pokoj a radost věčného života. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána a bratra, jenž zemřel a vstal z mrtvých, aby nás zachránil, a s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého, nyní i na věky věků. Amen.

Modlitba zazněla o svátku Uvedení Páně do chrámu 2. února 2024 nad rakví Jožky Nagye.

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

Modlitba ve stáří

Petra Švecová nabídla do tohoto čísla Vinice následující modlitbu s tím, že jakýkoli doplňující text by byl zbytečný. Přesto si dovolím několik vět úvodem napsat. Zařadil jsem tento text hned na úvod sekce, protože svým způsobem patří k předchozímu článku, stejně jako ten svým způsobem patří k článku to-muto. Při konfrontaci s těžkou nemocí nebo smrtí někoho blízkého se právem v našich srdcích ozývá nejistota ohledně našeho vlastního stáří a naší vlastní smrti. Myslím, že moudrost sv. Františka Saleského, ale třeba i svědectví Jožkových blízkých nám v této situaci může ukázat směr.

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrstal a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat - ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel. Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé,

když líčí své nemoci, ale nauč mne trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí. Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit. Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo. Nauč mě u jiných odhadovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit. Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám - bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pocituji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď už cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybys se o to pokoušel. Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi“. Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš. A k tomu dej mi všechnu sílu srdce. Amen.

František Saleský (1567)

Zamyšlení v postní době

Postní doba - jsme vlastně skoro na jejím počátku (druhá neděle postní),

a můžeme ovlivnit to, jak tento čas prožijeme, připravujeme se na svátost

smíření. Anselm Grün o tom hovoří ve svých knihách Svátost smíření jako léčivá a osvobozující Boží nabídka (Vínice 2020/4).

Tentokrát jsem vybrala několik myšlenek otce Františka z knihy Papež František, Modlitba Otče náš, vydané nakladatelstvím Paulinky v roce 2019. Publikace předkládá cyklus veřejných katechezí papeže Františka na téma modlitby Otče náš.

Otčenáš zahrnuje sedm proseb, které lze snadno rozdělit do dvou podskupin. První tři prosby se soustředí na „ty“ Boha Otce, zbývající čtyři na „my“ a naše lidské potřeby. V první části nás Ježíš uvádí do svých tužeb, jež se všechny týkají Otce: „posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá“. V té druhé je to on, kdo vstupuje do nás a tlumočí naše potřeby: vezdejší chléb, odpuštění hříchů, pomoc v pokušení a osvobození od Zlého.

Když mluvíme s Bohem, neděláme to kvůli tomu, abychom mu odhalovali, co máme na srdci. To ví lépe než my! Počátkem křesťanské modlitby je tedy krok, kdy se my sami odevzdáme Bohu, jeho Prozřetelnosti. Jako bychom mu řekli: „Pane, ty víš všechno, nemáš zapotřebí, abych ti vysvětloval svou bolest. Jen tě prosím, abys byl se mnou, vždyť ty jsi má naděje.“ Prosby křesťana jsou vyjádřením důvěry v Otce, a právě tato důvěra nás vede k tomu, abychom žádali o své potřeby. Modlitba zahání každou obavu. Máme totiž jednu obrovskou jistotu: Bůh mě má rád, Ježíš za mě dal svůj život. Duch svatý je ve mně...

Obrátme svou pozornost k prosbě odpuštění hříchů. Poté, co jsme Boha prosili o vezdejší chléb, přechází modlitba Otčenáš na pole našich vzájemných vztahů. Ježíš nás učí, abychom Otce prosili „Odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12). Tak, jako potřebujeme chléb, potřebujeme rovněž odpuštění. A to každý den. Křesťan, který se modlí, prosí Boha především o odpuštění svých vin, tedy všech svých hříchů a všeho zlého, co učinil. Víte, jaký je nejnebezpečnější postoj křesťanského života? Je to pýcha neboli postoj, kdy se člověk staví před Boha s míněním, že s ním má vždycky vyrovnané účty. Pyšný člověk věří, že má všechno srovnané. Existují hříchů, které jsou vidět, ale i takové, které vidět nejsou – naše skryté hříchů, které se zahrnují v srdci, aniž bychom si toho povšimli. Jsou zálučné. Nejhorší je právě pýcha, domýšlivost, která může nakazit i ty, kdo žijí intenzivním náboženským životem. Takový hřích působí i rozkol v bratrském společenství, sugeruje nám, že jsme lepší než druzí a že se už podobáme Bohu.

Jsme Boží dlužníci. Především proto, že jsme toho ve svém životě mnoho dostali: život, otce a matku, přátelství, divy stvoření. A třebaže se nám všem stává, že prožíváme těžké dny, je třeba mít též neustále na paměti, že život je jen milost, je to zázrak, který Bůh učinil z ničeho. Za druhé jsme dlužníky z toho důvodu, že i když dokážeme milovat, nikdo z nás toho není schopen z vlastních sil. Milovat pravou láskou můžeme jen z Boží milosti. Nikdo z nás nevyzařuje své vlastní světlo. To světlo,

keré máme, je jen odrazem Boží milosti, Božího světla. Pokud umíš milovat, pak proto, že se na tebe ve tvém okolí někdo usmíval, když jsi byl jako dítě, a naučil tě odpovídat úsměvem. Pokud umíš mít rád, pak proto, že v tobě někdo vzbudil lásku a umožnil ti pochopit, že v ní spočívá smysl života. Všichni jsme dlužníky Boha, jakož i mnoha lidí, kteří nám vytvořili příznivé podmínky k životu. Naše identita je postavena na obdržených dobrech. A jedním z nich je náš život.

Kdo se modlí, učí se děkovat a prosí Boha, aby se sklonil k němu, či k onomu člověku. Ačkoliv se snažíme žít podle křesťanského učení, vždycky bude v našem životě něco, zač budeme prosit o odpuštění. Pomysleme na dny, které jsme promarnili svou leností, na chvíle, kdy se v našem srdci zabydlela zatrpkllost a tak dále. Toto jsou zkušenosti, bohužel ne tak vzácné, které nás vedou k úpěnlivé prosbě „odpusť nám naše viny“. Prosíme Pána, aby nám odpustil naše viny, naše hříchy, „jako“ i my odpouštíme našim přátelům, lidem, s nimiž žijeme, a všem těm, kteří se k nám zachovali nehezky. Spojka „jako“

přetváří vztah vertikální Boží dobroty do nového horizontálního vztahu k našim bratrům. Každý křesťan ví, že pro něho existuje odpuštění hříchů. To víme všichni: Bůh odpouští všechno a odpouští vždycky. V evangeliích nic nenapovídá tomu, že by Bůh neodpustil hříchy někomu, kdo je disponován a prosí o nové Otcovo objetí. Přehojná Boží milost je však vždy závazná. Kdo mnoho přijal, musí se naučit mnoho dávat, a neponechávat si obdržené dary jen pro sebe. Ježíš vlévá do mezilidských vztahů sílu odpuštění.

Zamysleme se tedy každý sám nad sebou, zda jsem schopen odpustit. A necítím-li se toho schopen, je třeba prosit Pána, aby mi dal milost odpustit, protože umět odpouštět je rovněž milost. Bůh dává každému křesťanovi milost, aby mohl psát dějiny dobra v životě svých bratrů, zejména těch, kteří se dopustili něčeho nedobrého, či udělali nějakou chybu. Jedním slovem, objetím či úsměvem můžeme předávat druhým to nejcennější, co jsme dostali. A co je naším nejcennějším darem? Právě odpuštění, které bychom měli být schopni předávat druhým. *Jana Gottwaldová*

P O Z V Á N Í *na březen*

Ve čtvrtek 7. března se v 9 hodin ráno na faře sejde **Klub seniorů**, Olga Polanská bude mluvit o zážitcích z cest do zahraničí.

V pátek 15. března od 19 hodin (po večerní mši svaté) se v sále u sv. Václa-

va bude konat **postní duchovní obnova pro muže**, povede ji Ambrož Petr Šámal, kněz, premonstrát a sekretář opata.

V sobotu 16. března se uskuteční v kostele sv. Václava **Den (nejen) pro seniory**

a nemocné. Hostem bude P. Jaroslav Konečný, bývalý vršovický kaplan, nyní farář ve Vlašimi.

V neděli 17. března v 18 hodin proběhne v sále u sv. Václava první setkání v rámci **příprav na biřmování**.

V pátek 22. března od 19 hodin (po večerní mši svaté) se bude v sále u sv. Václava konat **postní duchovní obnova pro ženy**. Hostem bude kněz a terapeut Petr Glogar.

V sobotu 23. března proběhne **úklid kostela sv. Václava** před velikonočními svátky. Doufáme v co největší účast! Na posílněnou připravuje Vláda Jeništa společný oběd.

V neděli 24. března od 16.30 zveme děti a rodiče na faru na **představení loutkového divadla**.

V neděli 24. března budeme slavit **Květnou neděli** v kostele sv. Václava při mších s žehnáním ratolestí a zpívanými pašijemi v 8.30 a 10.30.

Přípravy na biřmování

V neděli 17. března 2024 začíná v naší farnosti příprava na biřmování, zveme zájemce starší 15 let. Setkávat se budeme pravidelně v neděli od 18 do 20 h v sále u sv. Václava. Na program jsou modlitby chval, krátká katecheze a skupinky, ve kterých si budeme povídat o úryvcích z Bible.

Svátost biřmování bude udělena v kostele sv. Václava týden po Letni-

V úterý 26. března bude **příležitost ke svátosti smíření** v kostele sv. Václava od 15 do 18 hodin.

28. března je **Zelený čtvrtek**, mše sv. s obřadem mytí nohou začne v kostele sv. Václava v 18 hodin.

29. března je **Velký pátek**. V 17 hodin začne v kostele sv. Václava **pobožnost křížové cesty**, v 18 hodin **velkopáteční obřady** s pašijemi a uctíváním kříže.

V sobotu 30. března se sejdem v 19 hodin v kostele sv. Václava k **velikonoční vigilii**.

V neděli 31. března budeme slavit **Zmrtvýchvstání Páně** při mších v 8.30 a v 10.30.

V pondělí 1. dubna bude sloužena **mše svatá** v kostele sv. Václava od 8.30.

Jarní charitativní bazárek dětského oblečení a hraček je plánován na **neděle 14. a 21. dubna**.

cích, v neděli 26. května 2024. Přípravy budou končit v červnu.

Kdo byste se chtěli příprav účastnit, pošlete e-mail na kancelar@farnostvrsovice.cz, nebo se můžete obrátit na Lucii Tutrovou, která přípravy povede.

POŘAD BOHOSLUŽEB a další základní informace

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha),
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svatost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Čísla účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise) obstarává Anna Duchková
email: kancelar@farnostvrsovice.cz
telefon: 725 561 709.

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

email: pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

email: yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Neprodejné, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 24. 3., příspěvky dodejte nejpozději do pátku 15. 3. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM). Další autoři: Anna Duchková (AD), Jana Gottwaldová, Hana Kučerová Rechnerová, Jan Rückl, Petra Švecová. Korektura: Alena Liškay Králíková. Sazba: Marcel Kukuczka.